

'Ik vind het maar niks hoor, die aandacht voor gevangenen'. De man naast mij spreekt zich gelukkig openhartig uit. Het is duidelijk dat hij daar een beeld voor ogen heeft dat rechtstreeks uit een detective of een krantenbericht komt. 'Gaan jullie daar nu op bezoek?' Hij heeft gehoord dat we een 'dag van de bezoeker' organiseren en een huivering klinkt door. Eigenlijk gaan we niet op bezoek in de gevangenis, leg ik uit. We gaan de bezoekers, de familie en vrienden die gevangenen bezoeken, steunen met een presentje en een kopje koffie. Dat lijkt de man naast me beter te bevallen. Ach zeg ik, tenslotte kan het iedereen overkomen. Hij kijkt en knikt, maar kijkt me een beetje ongelovig aan. Ja zeg ik, en ik richt me naar de vrouw tegenover me, die daarop vertelt dat ze wekenlang haar zoon ging bezoeken in de gevangenis, toen hij was opgepakt bij een demonstratie tegen de kernwapens. Ook daarvoor kan je in de gevangenis komen.

In de afgelopen maanden is het me weer eens duidelijk geworden dat ook in de kerkgemeente mensen al te maken hebben gekregen met gevangenschap. Door het onderwerp eens onder de aandacht te brengen en een ruimte te creëren zonder vooroordelen, krijgen ook zij de mogelijkheid om hun verhaal te brengen. Niet iedereen zal dit, zoals deze mevrouw, openhartig aan de koffietafel willen doen. In dit geval was het ook jaren geleden. Toch, door de actie 'dag van de bezoeker' was er aandacht voor die bijzondere en ingrijpende ervaring. In Mechelen deden de protestantse kerken mee aan de 'actie aan de poort'. In stille aanwezigheid, samen met de bezoekers wachten aan de poort. In Gent gaan we op 11 maart aan de poort van de gevangenis staan. Gevangenen bezoeken is een werk van barmhartigheid, maar aandacht hebben voor hun familie en verwanten, die hen bezoeken, maar voor de rest moeten missen, niet minder.

Eefje van der Linden